



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **S. L., v České republice bytem Ch.**
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 18. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 19. 11. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106794-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28932-80/TP-2012 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobkyně dále uvedla, že namítá dvě zásadní pochybení: a) Nesprávně zjištěný skutkový stav věci a b) Nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
4. Žalobkyně konstatovala, že se ztotožňuje s prvoinstančním orgánem v tom smyslu, že jako rodina museli prokázat, že společně se svou rodinou dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně. Žalobkyně souhlasí s tím, že správnímu orgánu doložila, že pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobkyně však namítá, že správní orgán nezohlednil příjmy pana S. P., nar....., které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že pan S. P., nar....., je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu účastník sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že pan S. P., nar....., má nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobkyně tak má za to, že správní orgán pochybil, když k příjmům pana S. P., nar....., nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude žádost pana S. P., nar....., ČSSZ zpracována. Žalobkyně tak má za to, že vyúčtování finančních potřeb rodiny mělo vypadat následovně a že její žádosti mělo být vyhověno:

náklady na bydlení	11 000 Kč
životní minimum S. P., nar.....	3 140 Kč
životní minimum S. L., nar.....	2 830 Kč

životní minimum B.-I. S., nar.....	2 140 Kč
životní minimum B.-I. S., nar.....	2 140 Kč
životní minimum Ch. S. nar.....	1 740 Kč
Celkem náklady na trvalý pobyt na území	22 990 Kč

Peněžitá pomoc v mateřství S. L., nar....., započitatelné dle § 7 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu Denní výše dávky činí 346 Kč x 30 dní v měsíci	10 380 Kč
Náklady na bydlení hrazené účastníkově rodině dle čl. 4 odst. 5 smlouvy o výkonu funkce jednatele a zápisu z valné hromady	11 000 Kč
Průměrný čistý měsíční výdělek S. P., nar..... ke dni 5. 6. 2018	15 017 Kč
celkem	36 397 Kč

5. Žalobkyně dále uvedla, že zároveň soudu sděluje, že žádost o dávky nemocenského pojištění pana S. P. již byla zpracována a panu S. P. byly vyplaceny následující dávky:

- 28. 6. 2018 – 12 864 Kč

- 31. 7. 2018 – 27 467 Kč

- 24. 9. 2018 – 14 229 Kč

6. Žalobkyně dále namítala evidentní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy zkoumání přiměřenosti vyplývá přímo ze zákona. Žalobkyně připomíná, že o povolení k trvalému pobytu zažádala již v roce 2012. Žalobkyně má za to, že správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti. Ve všech případech se jedná o okolnosti, které žalobkyně tvrdila a prokázala:

(i) Žalobkyně se zcela bez svého zavinění ocitla v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Žalobkyně byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu manžel žalobkyně závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní. ČSSZ, jak je ovšem všeobecně známo, není schopna reagovat přes den a vyřízení dávek se může někdy značně protáhnout. Žalobkyně má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobkyně nesouhlasí) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.

(ii) Žalobkyně namítá zcela nedostatečné posouzení zdravotního stavu pana S. P., který v současné době čeká na transplantaci jater. Žalobkyně ani S. P. nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.

(iii) Rodinná situace žalobkyně – veškerá rodina žalobkyně žije na území ČR, žalobkyně v Mongolsku nikoho nemá.

(iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plyně mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech si žalovaná dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu *„podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území“*.
11. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

A.

12. Soud se ztotožňuje se žalobkyní, že se správní orgány dopustily nesprávného zjištění skutkového stavu věci.
13. Předně je nezbytné uvést, že není správným tvrzení správních orgánů, uvedené v odůvodnění jejich rozhodnutí o tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení v reakci na výzvu ze dne 8. 6. 2018, nepředložila žádné listiny. Správnost tohoto tvrzení vyvrací v odůvodnění svých rozhodnutí samy správní orgány, když prvoinstanční orgán na straně 9 prvoinstančního rozhodnutí vyjmenovává listiny, které žalobkyně přiložila k podání ze dne 24. 7. 2018, a žalovaná na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„Ministerstvu vnitra bylo v průběhu řízení mimo jiné doručeno potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění odvolatelky ze dne 14. 6. 2018, vystavené PSSZ, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku*

2018 odvolatelky, vystavené společností NICO.COM s.r.o. a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 manžela odvolatelky, vystavené společností NICO.COM s.r.o.“ Oproti listinám zmíněným prvoinstančním orgánem žalovaná zcela pominula listiny týkající se zdravotního stavu manžela žalobkyně.

14. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalobkyně krom jiných jako důkaz označila tyto listiny: 1. přílohu k žádosti o dávku týkající se manžela žalobkyně podané u Pražské správy sociálního zabezpečení dne 24. 5. 2018, 2. potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti žalobce a 3. potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění žalobce ve výši 28. 6. 2018 – 12 864 Kč, 31. 7. 2018 – 27 467 Kč a 24. 9. 2018 – 14 229 Kč.
15. Žalovaná se těmito důkazními návrhy vůbec nezabývala.
16. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Tím, že žalovaná zcela pominula shora uvedené v odvolání zmíněné důkazní návrhy, dopustila se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Toto pochybení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť se jednalo o listiny prokazující výši příjmu manžela žalobkyně. A to za situace, kdy správní orgány opřely důvody svých rozhodnutí o závěr, že příjem manžela žalobkyně byl ve výši 0 Kč.
18. Správní orgány dále postupovaly zcela nekonzistentně. Ačkoli ohledně prokázaných příjmů žalobkyně vycházely z listin za dobu minulou, v případě manžela žalobkyně listiny prokazující výši jeho příjmu za domu minulou neakceptovaly. A to pouze s odůvodněním, že „od 16. 4. 2018 je manžel odvolatelky v dočasné pracovní neschopnosti, tudíž doložené potvrzení o výši jeho příjmu ze závislé činnosti nelze považovat za doklad o zajištění prostředků

dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“, aniž by se s ohledem na prokázaný zdravotní stav manžela žalobkyně zabývaly eventuálním jeho nárokem na dávky nemocenského pojištění, v případě žalované dokonce i bez ohledu na prokázanou jejich výši.

19. Je tedy nezbytné uzavřít, že v předmětné věci nebyl zjištěn skutkový stav věci, jak vyžaduje ustanovení § 3, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

B.

20. Nezákonným soud shledal i vypořádání otázky přiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
21. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla: *„Komise dospěla k závěru, že Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatelky a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatelka neprokázala dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolatelce důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným bytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatelka pobývat na území.“*
22. Skutečnostmi uváděnými žalobkyní v odvolání, o tom, že se žalobkyně bez svého zavinění ocitla v mimořádné a tíživé životní situaci, manžel žalobkyně v současné době čeká na transplantaci jater, celá rodina žije na území České republiky a v Mongolsku nikoho nemá, zdravotní stav manžela žalobkyně znemožňuje vycestování, děti vždy žily v České republice a nemluví plyně mongolsky, se žalovaná nevypořádala vůbec.
23. Žalovaná se tak dopustila porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jednalo se přitom o pochybení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalobkyní uváděné skutečnosti se vztahovaly k otázce, kterou byla žalovaná povinna náležitě odůvodnit, a to k otázce přiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
24. Pokud jde o obsah prvoinstančního rozhodnutí, některé jeho závěry jsou v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
25. Zde soud odkazuje na dvě části odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to na závěr prvoinstančního orgánu o tom, že *„ke zhoršení zdravotního stavu si manžel žadatele přispěl sám svým životním stylem (dle žadatelky: pravidelně velké množství alkoholu)“* či že *„nad rámec správní orgán uvádí, že nezl. S. B. – I. byla dne 23. 06. 2017 dána pochvala ředitele školy za úspěšnou reprezentaci školy, dne 13. 11. 2017 napomenutí třídního učitele za soustavné neplnění školních povinností a porušování školního řádu, dne 26. 03. 2018 napomenutí třídního učitele za neplnění školních povinností.“* Pokud není v odůvodnění správního rozhodnutí uvedeno, proč je nezbytné tyto skutečnosti zmiňovat a co konkrétního z nich správní orgán dovozuje ve vztahu ke svým závěrům, nemají být tyto skutečnosti v souladu

s ustanovením § 4 odst. 1 správního řádu v rozhodnutí vůbec zmiňovány.

VI.

Rozhodnutí soudu

26. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

27. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

28. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 16 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

předseda senátu